

Súčanský HLASNIK

Noviny obce Horná Súča - ročník VI. - číslo 3 - september 2001 - 2 koruny

DOŽINKY 2001

Ako každoročne, aj v tomto roku sme ukončenie žatevných prác na poli zavřili dožinkami. Oslavy dožiniek začínajú už dopoludňajšou svätou omšou, na ktorej sa posvätia plody ľudskej práce a poďakuje sa Bohu za úrodu.

Už naši predkovia, ktorí sa živilí väčšinou poľnohospodárstvom zachovávali túto tradíciu a poriadali každoročne dožinky.

Tohtoročné dožinkové slávnosti boli spontánne a veselé. Tradične sa ich zúčastnili aj všetky osady. Každá osada prichádza so svojou krojovanou skupinou a dožinkovým vencom. Tie sa odovzdávajú predstaveným našej obce a to: p. farárovi, starostovi, riaditeľovi a. s. Súčanka, gazdovi a gazdinej, ktorí vedú skupinu krojovanej spievajúcej mládeže a skupinu starších majúcich záujem o tento druh folklóru. Je to veľmi družná slávnosť, kde sa baví a spieva každý, či je krojovaný alebo nie.

(dokončenie na str.2)

KULTÚRA

Prehliadka ľudových piesní "Znie pieseň Závrskou dolinou".

Prvá augustová nedeľa patrila v Hornej Súči - Závrskej, IX. ročníku prehliadky ľudových piesní pod názvom "Znie pieseň Závrskou dolinou". Účinkovali deti, mládež i dospelí z Hornej Súče a jej osád - Dúbravy, Vlčieho Vrchu a Závrskej.

Pri príprave tohtoročného programu prehliadky vystriedala p. Kaková Helena doterajšiu organizátorku p. Danielu Ilkyvovú. Program sa začal o 14,00 hod. vystúpením súboru Čajka pod vedením Júlie Čajovej. Keďže boli zastúpené všetky vekové kategórie aj výber piesní bol široký.

Boli to piesne žatevné, ľubostné, regrútske i žartovné. Aká by to bola slávnosť, keby v nej chýbal humor? O ten sa tohto roku postarala staršia občianka z osady Závrskej p. Eva Gagová /Slávička/, ktorá zaspievala aj svoje obľúbené piesne. Nezabudli sme spomenúť ani na pani Veroniku Juricovú, ktorá nás v minulosti rozveseľovala svojím humorom. Škoda, že už nie je medzi nami.

Zlatým klincom programu bolo vystúpenie speváckej skupiny Letokruhy z klubu dôchodcov Trenčína - Zlatoviec, ktorá náhodne prišla do Súče a rozhodli sa prispieť do programu peknými piesňami. Poďakovanie patrí aj Vilme Honovej, ktorá na túto príležitosť zložila pieseň, v ktorej ospievala krásy Závrskej a vyzdvihla v nej šikovných organizátorov tejto prehliadky.

Pozvanie prijali i zástupcovia obce: p. starosta, zástupca starostu, p. Klinková, p. B. Chupáčová a ďalší hostia. Veď aj oni boli veľkou oporou pri príprave programu, začo sme im veľmi vďační.

Dospelí účinkujúci ako aj hostia boli odmenení kvetmi, deti malými darčekom, skupinové vystúpenia perníkovými srdiečkami ozdobenými i názvom prehliadky. Perníky zhotovila naša mladá, možno budúca perníkarka Marianka Kaková. Úvod i záver programu spestrili básne nášho rodáka p. Jána Mikušínca.

Program konferoval Ladislav Gago a Katka Vašíčková. Poďakovať chceme nielen organizátorom a sponzorom, ale aj všetkým ochotným ľuďom, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k tejto oslave. V závere programu vystúpil p. starosta i p. Ilkyvová s poďakovaním všetkým organizátorom aj účinkujúcim. Na záver si všetci účinkujúci zaspievali pieseň Okolo Súče.

Prehliadka vyvrcholila tanečnou zábavou so skupinou HorSus. O dva roky sa tešíme už na jubilejný 10. ročník prehliadky.

230. výročie kostola a farnosti v Hornej Súči

Tento rok si pripomíname 230. výročie od postavenia kostola, zasväteného sv. Jánovi Nepomúckemu v Hornej Súči a zriadenia farnosti. Tomuto predchádzal záväzok richtára a celej obce, že sa budú

staraf o kostol, faru a farára. Bola a je túžba po Božej milosti, požehnaní úprimná? Nachádzal a nachádza Boh pripravené srdcia našich predkov, ale i dnes naše, aby ich naplnil svojimi darmi. Tieto otázky nás vedú po 230-tich rokoch k zamysleniu, či a aký bol posun v názoroch a životných postojoch obyvateľov obce Horná Súča. Ako sa vnímal hornosúčanský ľud r. 1829? tom prezrádzajú farské kroniky. Píše sa tam: "Ľud hornosúčanskej farnosti je národnosti a reči slovenskej, náboženstva rímskokatolíckeho. Nie je ešte ani 80 rokov, čo v Hornej Súči, čo okrem niekoľkých najviac pánskych sluhov, boli samí luteráni. Ale sa obrátili a už vr.1754 boli samí katolíci. Avšak mnohí z týchto novoobrátených, pretože od svojich rodičov nedostali dobrú výchovu, neboli dobrými katolíkmi. V roku 1757 v kanonickej vizitácii boli poznačení a napomínaní pre krádeže, zanedbanie bohoslužieb, zlú výchovu potomstva. Ba nemožno poprieť, že v hornosúčanskej farnosti sa takí nájdú i dnes, lebo i dnes sú takí, čo nedávajú prednosť životu a dobrým mravom, ktorí nezachovávajú Božie a cirkevné prikázania. Predovšetkým 6. a 9. príkaz desatora. Sú tiež taká, čo sa nesnažia svoje detky kresťanskej vychovávať a zaštepovať do nich bázeň Božiu, alebo sú oddaní rôznym neresťiam. Pretože však napriek farárom použitým napomenutiam, povzbudeniam i vyžadanej pomoci od obce a od panstva ešte sa nedostavil žiadny výsledok, sotva si

možno niečo iné priať, než aby sa proti takým pribrali a použili prísnejšie prostriedky. Je sa čo obávať, aby sa zlým príkladom takých aj mnohí iní nepokazili, ako sa skazili porušovatelia 6. príkazu desatora, ktorí sú v tejto farnosti už oveľa početnejší, ako boli pred 30-timi rokmi. To sa dá povedať len o niekoľkých farníkoch hornosúčanských. O ostatných farníkoch, čiže v celosti: Farský ľud alebo hornosúčanskí obyvatelia sú dobrehého života a dobrých mravov. Prikázania Božie a cirkevné, menovite pôst a zdržovanie sa mäsitého pokrmu v piatok a v sobotu zachovávajú, v nedele a prikázané sviatky sú nábožne prítomní na omši, modlia sa, spievajú. pozorne počúvajú kážeň, rodičia vychovávajú svoje deti po kresťansky a poučujú, zaštepujú do nich bázeň Božiu a väčšina posielala svoje detky i do školy Poháňajú ich chodiť do katechizmu, pristupujú horlivo k sviatostiam. Z príležitosti hodov, alebo v nedeľu v oktáve sv. Jána Nepomúckeho zvykne prísť do kostola hornosúčanskeho i procesia dolnosúčanská. Už toto je veľkým duchovným úžitkom, je to ako znamenie spoločenstva svätých a na povzbudenie všetkým."

Počas 230-tich rokov mnohí v tomto Božom dome ďakovali Bohu za jeho dary a vždy s bážňou prosili a prijímali ďalšie, potrebné pre dobro a šťastie časné i večné. Mnohí však Bohom opovrhovali. Dedičstvo jedných i druhých, to je dnešná Horná Súča. Ako tu budeme spoločne spolunažívať, čo zanecháme budúcim generáciám, to záleží na nás, na našej snahe o osobné i spoločné dobro i na požehnaní, ktoré Boh neustále ponúka v jemu postavenom chráme. Budme vďační za tento chrám, zveľaďujme si o a využívajme dobrá, ktoré nám ponúka, aby sme vďaka nemu upevňovali spoločenstvo s Bohom i medzi sebou. Majme i my dnes preto na pamäti o čo prosili mnohí naši predkovia: "Pomáhaj nám Bože i Panna Mária, aby bola šťastná slovenská krajina".

Peter Hluzák

DOŽINKY 2001

(dokončenie zo str.1)

Horná Súča bola známa dychovou hudbou už začiatkom minulého storočia, kedy sú známi kapelníci - Zemanovič /Šipsen/ - tri generácie. Aj teraz máme viac dychových hudieb. Na tohoročných dožinkách nám vyhrávala Chabovienka. Kapela vyhráva po celej dedine a sprievod spieva rôzne trávnicie a piesne z našej doliny, ktorú máme všetci radi.

Dožinkový sprievod svoju púť ukončil v kultúrnom dome, kde bol pripravený guláš a občerstvenie. Večer pokračoval tanečnou zábavou s dychovou hudbou Chabovienka. Dúfam, že naše zvyky sa zachovávajú aj naďalej a zostáva nám tešiť sa na dožinky na budúci rok.

Coníková

Stretnutie na Peňažnej

Obce Rokytnica, Kochavec, Šanov, Jestřebí Štítina nad Vlárrou z Moravskej strany a Horná Súča zo strany slovenskej sa po rozpade Československa stali pohraničnými obcami. Reč oboch národov si je veľmi blízka, jestvujú veľa príbuzenských vzťahov, mnoho zmiešaných manželských zväzkov z týchto obcí. Trápi nás však to, že naše obce nespája prístupová komuni-

kácia ani miestna, ani štátna. Hraničné prechody na Moravu sú len cez Starý Hrozenkov a Horné Srnie. Zostali sme zabudnutý kút. Musíme sa tomuto stavu prispôbiť a hľadáme možnosti pohraničnej spolupráce so susednými obcami na Morave. Ved' spojenie aj keď len pešo bolo už oddávna. Naši rodičia a prarodičia chodili pešo na Moravu nielen na púte, ale i na nákupy a k lekárom. Mali to bližšie ako do Trenčína.

Nultý ročník tohto stretnutia sa uskutočnil 30.9.2000, ktorého sa na podnet zástupcu starostu Antonína Goňu zúčastnili starostka obce Rokytnice p. Jana Jurenčáková, za obec Šanov starosta p. Krejčí, za obec Jestřebí p. Králiková, členka obecného zastupiteľstva a za našu obec starosta p. Bilčík, Zástupca starostu p. Štefánek a kultúrna pracovníčka p. Eva Klinková. Nultého ročníku sa zúčastnilo sa zúčastnilo asi 85 ľudí väčšinou z Rokytnice a Šanova. Zo Slovenska asi 15 ľudí aj s predstaviteľmi obce. Atmosféra bola priateľská. Prejednalo sa to, že prvý ročník stretnutia sa uskutoční v auguste roku 2001 po vzájomnej dohode.

A tak prvý ročník stretnutia na Peňažnej sa začal písať dňom 25. 8. 2001. Zamestnanci obce pracovali na chodníku a na vykladanej ceste k hranici, kde bol tiež upravený terén, osadené stoly a lavice pre návštevníkov, ohnisko. Stretnutia sa zúčastnilo viac občanov zo slovenskej strany.

Toto podujatie nad očakávanie pritiaхло na Peňažnú starších i mladších. Prišli na traktoroch s vlečkami, na motorkách, bi-

cykloch i osobnými autami, kde museli potom po vykladanej ceste prejsť pešo. Najstarší účastník z našej obce bo Alojz Mikušinec - 78 ročný najmladšia Zuzana Panáková, ktorá nemala ešte ani rok. Z oboch strán sa zúčastnilo cca 300-350 občanov. Spestrením bol príchod p. Milana Mrázika na koni v sedle, ktorý pobavil hlavne pre mládež, ktorá sa nosila v sed-

le. Jazde na koni neodolala ani p. starostka z Rokytnice. Všetci sa dobre zabávali, do spevu i do tanca vyhrávali dve harmoniky, gitara a ozembuch. Čapovalo sa pivo, ktoré venovali starostovia obcí.

P. Knoteková a p. Gračka poskytli sladkú odmenu vo forme lízatiek pre najmladších účastníkov. Aj v tomto roku sa zúčastnili predstavitelia susediacich obcí z Rokytnice starostka Jana Jurenčáková, zástupca starostu Antonín Goňa, za Šanov starosta p. Krejčí, obec Jestřebí - starosta p. Šurana, členka zastupiteľstva p. Králiková.

Obec Štítina nad Vlárrou starostka p. Hrnčiariková. Za našu obec zástupca starostu A. Štefánek, ved. kultúrneho strediska Eva Klinková a vedúca úradu Júlia Sásková.

Stretnutie splnilo svoj účel. Nadviazali sa pracovné kontakty, stretli sa príbuzní, priatelia.

Ani rozpadom spoločného štátu sa vzťahy nenarušili. Pokračuje spolupráca aj v športovej oblasti. Futbalisti našej obce a Šanova sa stretávajú na turnajoch už viac ako 30 rokov.

Skončil sa prvý ročník a tešíme sa na ďalšie stretnutie. Kto tam bol sa pobavil, kto neprišiel, môže ľutovať alebo čakať do roku 2002 niekedy v auguste.

Spomienky jednej z nás

Dedinôčka moja, jak ta hôrky kryjú, ako keď nevestu do venca zavijú. Naozaj krásna spomienka. Veru. Boli časy boli, ale sa minuli. Krásne sa nám tu žilo, najmä spokojne. Každý bol spokojný s tým, čo mal. Chalúčky maličké, učupené v kvetinovej záhradke, ale v nich panovala láska, vzájomné porozumenie, rešpektovanie jeden druhého, aj keď veľakrát s prázdnyim žalúdkom. V nejednom domku žili spoločne aj tri nevesty, rodičia, starí rodičia, deti, vo veľkej úcte, zvlášť k rodičom a starým rodičom. Po druhej svetovej vojne sa všetko zmenilo. Každému sa odrazu chalúčka zdala maličká, dvorík úzky. Začali z nej pomaly odlietať ako lastovičky, začali si budovať domčeky každý pre svoju rodinu. Tá veľká rodinná súdržnosť, spolupatričnosť sa pomaly, ale isto začala rozpadávať.

Začali sme zhrňat' každý čím viac, čím krajšie a na všetko ostatné sa zabúdalo. Dospeli sme tak ďaleko, že nemáme na nič čas. Rodičia na deti, deti na rodičov a pomaly aj na Pána Boha. Darmo nám nebohý p. farár Ďatelinka pripomínal: "Bez Božieho požehnania, márne naše namáhania". A je to pravda. Bez lásky, bez Boha nebude prevkitať naša rodina ani dedina. V našej obci od nepamäti panovala kultúra. Dedina sa večerom ozývala spevmi mládencov /triezvyoch/. Aj keď ulice boli neosvetlené, tma ako v rohu, keby ti bol dal niekto za neho ani by si sa nevedel komu poďakovať. Ale nikto sa nebál v noci vonku, ako je to teraz. V zimných večeroch sa nacvičovali divadlá, chodilo sa na priadky, driapačky a pri všetkom sa spievalo. Veselosť veru nechýbala nikde. Pomaly by bola mládež zabudla aj spievať. Ešte že sa pred pár rokmi objavil folklór.

Začali sa vyťahovať staré piesne, navštívila sa nejedna stará babička, dedko, aby sa získali ich múdrosti. Ešte že sa naši obetavé duše, ktoré to zachytili do súboru "Čajka". Musím pochváliť, že nezaostávajú ani osady a každoročne sa zapájajú do slávenia dožiniek. Osada Závrská si utvorila svoju kultúru. Každé dva roky tam znejú piesne "Závrskou dolinou". Tohto roku tam zaznelo veľa krásnych piesní. Čo sa mi veľmi páčilo, boli to spevy samých mladých ľudí. Dievčatá, chlapi zo samej Závrskej, Vlčieho vrchu, Dúbravy, ba i mládež z dediny. Prekvapenie pre všetkých pripravili dôchodcovia zo Zlatoviec, ktorí tam boli na chate a len tak náhodou sa zapojili svojím vlastným spevom do programu. Vďaka vám Závršťania. Čím viac bude spevu po našich osadách, tým viac bude spokojnosti a vzájomného porozumenia medzi nami.

V. Chupáčová

Dychová hudba Chabovienka v Poľsku

Na 11. ročníku Festivalu DH Okolo Súče bol hosťom festivalu dych. orchester z poľského mesta - Wilamowice. Na oplátku bola pozvaná DH Chabovienka,

ktorú si hostia z Poľska na festivale vybrali na vystúpenie na Slávnostiach z príležitosti 2. výročia založenia dychového orchestra v meste Heczmarowice, kde sa zúčastnili príbahlé obce Piszczowice, Wilamowice, Stara Wies s orchestrami a mažoretkami rôznych vekových kategórií. Počasie tejto akcii prialo, a preto sa mohlo vystúpenie konať vonku.

Naša DH vystúpila ako štvrtá v poradí a odohrala koncert, ktorý sa všetkým divákovi veľmi páčil. Po skončení Slávnosti z príležitosti 2. výročia založenia dych. orchestra bola tanečná zábava, kde tiež

hrali chlapci z Chabovienky. O dievčatá - speváčky z Chabovienky Evku Habániková a Zuzku Gažiovú bol zo strany poľských mládencov veľký záujem, ale mla-

dých nadchli i naši muzikanti, ktorí nakoniec rozdávali autogramy.

Zábava bola vynikajúca, organizátori sa veľmi dobre postarali o všetkých hostí. Odchádzalo sa ťažko. Treba najmä vysloviť poďakovanie členom DH Chabovienka za vzornú reprezentáciu obce v zahraničí.

HORNOSÚČANSKÉ HUDOBNÉ LETO

Tohoročné hudobné leto sme otvorili 22. júla a to koncertom dychovej hudby Chabovienka. Nedeľa bola ďalšou zo série upršaných, uzímaných letných víkendov. Polovica koncertu, ktorý moderoval Peter Michal bola ešte bez prestretých dáždnikov. No potom sa rozpršalo a pršalo až do konca koncertu. Samozrejme sa to odrazilo aj na počte návštevníkov, pretože vydržali len tí najväčší milovníci dychovej hudby. Koncert sponzoroval Viktor Šulhánok.

Druhý koncert mala skupina GRAND a ten sa konal 12. augusta 2001. Počasie bolo pekné a to bolo vidieť i na tvárach divákov, ktorých oboznamoval so skladbami a viedol programom Vladimír Zemanovič ml.. O občerstvenie sa postaral Obecný úrad Horná Súča. Ďalšou koncertnou nedeľou bola nedeľa 9. septembra 2001 a účinkovala skupina Horsus. Počasie bolo skoro ako v apríli, r a z svietilo slnko, raz bolo zamračené. Moderátorom popoludnia bol Peter Michal, ktorý okrem skladieb skupiny Horsus predstavil divákovi aj hostí. Boli to účastníci televíznej relácie "Spieva celá rodina" a to rodina Malatinová z Korytárok pri Detve. Traja bratia, oblečení v detviaskom kroji /v tom nečase s holými pupkami boli na obdiv/ hrali

na rôznych hudobných nástrojoch, ktoré u nás nie sú tradičné. Jednotlivo i v skupinách sa striedali na píšťalke, fúkacej harmonike, drumble, fujare, heligónke a hlavne spievali pesničky z ich regiónu. Diváci boli s koncertom spokojní, čo vyjadrovali potleskom. Sponzorom bol Jaroslav Zemanovič z Queen's klubu Dolná Súča. Leto skončilo a ním aj účinkovanie hudieb bo vonkajších priestoroch. Milí čitatelia, ak máte do budúceho hudobného leta nejakého zaujímavého hosťa podajte sa s nápadmi s redakčnou radou.

Eva Klinková

Prázdninové školské dvory so športom

Už po štvrtýkrát deti z osád a obce vyplnili svoj voľný čas cez prázdniny športom. Súťažili a hrali sa stolný tenis, bedminton, minifutbal, vybíjanú, drobné stolové hry. Pretože veľa detí z našej obce zostáva počas prázdnin doma, zúčastnili sa vo veľkom počte /178/.

Za sladkosti a občerstvenie ďakujeme: p P. Mrázikovi, M. Knotekovej, J. Gračkovej, M. Škundovej, J. Sáskovi a OÚ.

Spieva celá rodina

Prvá poprázdňinová nedeľa bola pre nás Súčanov plná očakávania, pretože sme v TV relácii mali svojich zástupcov. Vystupovala tam rodina Rankovcov, ktorá spievala skutočne celá. Boli tam rodičia Táňa a Jozef a ich 3 dcéry, Mirka, Táňa a Majka. To, že reprezentovali dobre sme videli, počuli a tiež to potvrdila aj udelená cena pre sestry Mirku a Táňu.

Pri tejto príležitosti sme rodičom položili pár otázok:

1. Kto bol autorom myšlienky zaspievať si v TV relácii "Spieva celá rodina"?

Odpoveď: Autorom boli deti, ale už ani nevieme, ktorá z dcér to bola práve.

2. Čo rozhodovalo o výbere piesní, s ktorými vystúpíte?

Odpoveď: Hlavne melodičnosť, ale i obsahová časť textu a napokon príslušnosť k tomu regiónu a našej dedinke.

3. Aká bola atmosféra v televíznom štúdiu?

Odpoveď: Pre nás bola veľmi nervózna, nemyslíme tým ľudí pracujúcich priamo v TV, tí boli milí a snažili sa z nás tú nervozitu striasť. Aj muzika, s ktorou sme spievali prvýkrát bola chápavá a príjemná. Inak by to bolo dopadlo oveľa horšie.

4. Čo by ste zmenili, keby sa mala relácia opakovať?

Odpoveď: Určite by sa malo v súťaži rozlišovať medzi amatérmi a profesionálmi. Mal by sa posudzovať hlavne spev, keďže sa súťaž volá spieva celá rodina. Ale hlavne, ak by sa to malo opakovať ešte raz, asi by sme tam nešli.

5. Ste spokojní s umiestnením alebo išlo skôr o to zasúťažiť si?

Odpoveď: Chceli sme si to vyskúšať, pretože spievať si len tak, pre radosť je krásne a jednoduché. S umiestnením sme spokojní, ale tá rodina Osikova pri Bardejove mala dostať viac hlasov.

Spievali veľmi pekne.

Žili medzi nami

V minulom roku v našej obci pripravili členovia kultúrnej komisie na čele s Milanom Vrbovom zaujímavú výstavu, ktorá sa stretla s priaznivým ohlasom spoluobčanov pod názvom "Žili medzi nami". Výstava bola situovaná ako mapa obce - ústredia, s domami a verejnými budovami a podľa čísla domu boli uložené fotografie našich bývalých spoluobčanov, ktorí už nie sú medzi nami.

V tomto roku k pamiatke zosnulých by chceli členovia komisie usporiadať túto výstavu pre všetky osady.

Obraciame sa na Vás, vážení spoluobčania z osád, aby ste fotografie Vašich zomrelých poskytli na túto výstavu, prostredníctvom svojich poslancov, alebo priamo do kultúrneho domu p. Klinkovej Eve, do 10. októbra 2001. Na druhú stranu fotografie si tužkou napíšte, kto je na fotografii, kto fotografiu poskytol a číslo domu.

Veríme, že prispějete k tomu, aby výstava splnila svoj účel, aby aj tu si mohli ľudia pripomínať na našich predkoch.

Vopred ďakujeme za spoluprácu.

Športové pôsobenie dobrovoľného požiarneho zboru

V tomto roku sa zástupcovia DPZ Horná Súča zúčastnili na 5-tich súťažiach v požiar-nickom športe. Ako prvá preverila priprave-nosť požiarikov previerka pripravenosti po-žiarnych družstiev, ktorá sa konala v Hornom Smrni dňa 20. mája 2001, pod záštitou Okres-ného výboru Požiarnej ochrany v Trenčíne.

V Hornom Smrni sa zišlo 34 družstiev, ktoré súťažili v dvoch disciplínach a to v požiar-nom útoku a v štafetovom behu na 400 m. Na to-mto podujatí družstvo mužov z Hornej Súče obsadili 16. miesto. Po prestávke, ktorú vypl-nili iné aktivity, ako napr. Deň detí, Súťaž Pla-meň, sme sa zúčastnili Pohárovej súťaže na Morave v meste Brumov-Bylnice, dňa 14. júla 2001. Túto krásnu sobotu sa na ihrisku v Bru-move stretlo 36 družstiev, z toho 10 družstiev zo Slovenska. V perfektnej atmosfére s vyni-kajúcim publikom sa súťažilo celý deň, vody a iných tekutín v krásnom slnečnom počasí bolo pre všetkých dosť. Na svojej prvej zahranič-nej premiére sme sa celkovo umiestnili na veľmi krásnom 14. mieste, kde sa pred nás dostali len 3 družstvá požiarikov zo Sloven-ka. Na druhý deň, v nedeľu, 15. júla sme sa zúčastnili jedinej pohárovej súťaže, ktorá sa konala v okrese Trenčín v tomto ročníku. Na tejto súťaži sa nám nevydarilo satie, kde sme stratili drahocenné sekundy, čo nás odsunulo do druhej polovice výsledkovej listiny. Ďalej

sme sa zúčastnili 2. septembra 2001 pohá-rovej súťaže v Brumov a v Hostíšovej. Do bu-dúcnosti by sme sa chceli zúčastniť viacerých súťaží a nazbierať veľa skúseností a dôklad-nými treningami sa pripraviť na podobné "po-hárovky" a pokúsiť získať nejaký ten pohár.

JO

SŮČANSKÝ HLÁSNIK

- vydáva Obecny úrad Horná Súča. Redakčná rada: Eva Klinková, Júlia Čajová, Peter Hlu-zák, Kvetoslava Gugová, Júlia Sásková, Pa-vol Bilčík, Hana Repová. Vychádza vo vydavateľstve DELTA, Jiří Foldyna, 913 31 Skal-ka n/V., tel.0905/259 315, e-mail: del-ta@naex.sk, www.deltax.sk Registrácia: Oú Trenčín č. 04-456/96-RK. © DELTA

Boli sme vo svete

Poslednú prázdninovú sobotu mali deti zo súboru ČAJKA výnimočnú. "Vybrali sa" do cudzieho sveta. Cieľom bolo vystúpenie v rakúskom meste Stockerau a krátka zastávka v hlavnom meste Rakúska, vo Viedni.

O 6.00 h ráno sme vyrazili spred kultúr-neho domu. Počasie sa neukazovalo najlepšie, no nálada bola dobrá /chvíľami až moc/. Pri pasovej kontrole dostali deti prvý raz do svo-jich pasov pečiatku, /pri návštevách na Morave ich nikdy ne-dostali/. V skorých dopoludňajších hod-inách sme na Ringu, pri Námestí Má-rie Terézie vystúpili z autobusu a začalo sa naše zoznamova-nie s Viedňou. Stred Námestia Márie Terézie tvorí monumentálny pomník / postavený v roku 1874-1888/. Na podstavci sediacej pa-novníčky /na tróne/ sú sochy jej vojvodov a poradcov, ktorí sa zaslúžili o "zla-té obdobie" Ra-kúska. V pozadí v ľavo od pomníka je budova - Das Kunsthistorische

muzeum - umelecko-historické múzeum, zdo-bená alegóriami a sochami osobností z oblas-ti umenia. Vpravo od pomníka je budova - Na-turhistorische muzeum - prírodopisné múzeum, ktorú zdobia alegórie prírodných síl a por-tréty známych vedcov. Obe budovy boli posta-vené v rokoch 1872 - 1888 podľa návrhu Gottfrieda Sempera.

Mirko Bilčík nám navrhol prehliadku tohto múzea a uviedol nás do neho. Múzeum má niekoľko oddelení - zbierky meteoritov, geolo-gické od., mineralogické od. antropologické odd., zoologické a botanické oddelenie. Pre-hliadka celého múzea by trvala minimálne 8 hodín. My sme mali na ňu iba dva hodiny a preto si každý všimol exponáty, ktoré ho naj-viac zaujali a zvyšok len prebehol. Deti si však aj za taký krátky čas mohli urobiť aspoň hmlis-tú predstavu o tom, čo všetko na našej zemi žilo, či ešte žije.

Hneď popoludní nám Mirko ukázal a podrobnejšie nás oboznámil s históriou domi-nanty Viedne - s katedrálou Sv. Štefana /Der Stephandom/. Mali sme možnosť zvonku i z vnútra obdivovať túto jedinečnú impozantnú stavbu a dozvedieť sa niekoľko zaujímavostí o nej. /napr. výška veže je 136 m, pred koncom 2. sv. vojny strecha katedrály vyhořela, obrov-

ský zvon "Pummerin", uliaty z ukoristených tu-reckých diel sa zrútil a rozbil. Z jeho zbytkov a zo zbytkov ďalších poškodených zvonov bol zvon "Pummerin" znovu uliaty - teraz každo-ročne víta príchod nového roka, z bezpečnost-ných dôvodov zvoní iba niekoľko sekúnd/. Pri prechádzaní z Námestia Mária Terézie ku ka-tedrále Sv. Štefana a späť sme videli budovy: Parlament - teraz sídlo Národnej rady a Spol-jkovej rady, Ružovú

záhradu "das neu Rathaus" - nová rad-nica, ktorej veža je vysoká 98 m a na jej špicí je "Železný muž" Dvorný hrad - do roku 1918 cisár-ske sídlo - teraz kan-celária a sídlo prezi-denta a množstvo múzeí v ďalších jeho častiach.

Pre krátkosť času bolo naše prvé stret-nutie s Viedňou len také oboznamujúce sa. Dúfajme, že sa nám niektorým ešte podarí pobudnúť v tomto zaujímavom a veľmi peknom mes-te. Pretože cieľom nášho vycestovania bol Stockerau /asi 30 km od Viedne/ mu-seli sme Viedeň opustiť a "frčať" ďalej. Aj tak sme prišli neskoro, Nestihli sme si z mesta pozrieť nič a až do odchodu bolo všetko vo veľmi rýchлом tempe - prezliekanie a príprava na vystúpenia na troch rôznych "placoch", bles-kové nákupy v stánkoch, večera vonku a stret-nutie so starostom mesta a pre deti najneza-budnuteľnejšie - užívanie si na kolotočoch. Kolotoče a rôzne iné atrakcie od výmyslu sve-ta - len pozeranie bol zážitok, no a jazdy na tých čudách, o tom vedia hovoriť naše deti.

O 20,30 h (už potme) sme sa konečne zo-zberali a nastúpili do autobusu /s hundraním, prečo už?/ A pretože stále platí "v najlepšom treba prestať" ukončili sme náš, myslím si, že skutočne vydarený výlet do sveta.

Chcem touto cestou poďakovať p. starosto-vi, p. Eve Klinkovej, babke Anne Gagovej a rodičom, ktorí boli s nami za pomoc pri prípra-ve a uskutočnení tohto podujatia.

Veľké ďakujem patrí i Mirkovi Bilčíkovi, vďa-ka ktorému máme pekný zážitok z Viedne a ktorý nám bol nepostrádateľný pri styku s pred-staviteľmi mesta v Stockerau. Celý súbor sa touto cestou chce poďakovať i Zuzke Šulhán-kovej, ktorá sprostredkovala naše vystúpenie v Rakúsku.

Júlia Čajová

S pasom za Súčanom - Dnes spomína rodák z Krásneho Duba Ján Mikušinec

Som Súčan - a stále viac ...!

Milí rodáci, priatelia a známi, s radosným úžasom čítam v druhom čísle "Hlásnika" o sebe pár riadkov, ktoré ma svojím obsahom vyzývajú. aby som ich aspoň veľmi stručne

doplnil. Budem sa snažiť byť nielen maximálne úprimný, ale aj zaujímavý, aby ste tú chvíľu čítania nemuseli považovať za nudnú, či prázdnu.

Pri svojej poslednej návšteve v rodisku /v marci/ som náhodou získal tento časopis. Zaujal ma svojou vysokou obsahovou úrovňou pretože som kedysi "roobil" štyri roky závodný časopis v Merine/, ale aj básničkami detí, ktoré tam boli uverejnené, pretože v ich veku som tiež písal veršičky - a tá krásna záľuba má sprevádza celý život, až k šedivým vlasom. Pomohla mi k tomu, aby som sa cez všetky ťažkosti a zákruhy, ale aj zaujímavé uzly svojho osudu prenášal pomerne ľahko, bez zúfalstva a beznádeje. Okrem pomoci mojej novej rodiny aj zásluhou spomienok z detstva a rodnej obce, ktoré sa vo mne takmer samočinne menili na verše...

Aj keď som odišiel tam, kde sa vravievalo: "Som baník a kto je viac?" - dodnes som zostal a pretože odchádzam do baníckeho dôchodku, stále viac sa znovu stávam Súčanom, než tým "orlovským baníkom". Život v Súči ma vždy zaujímal /to by mohol dosvedčiť aj Igor Čapák, ktorý pracoval na tej istej šachte ako ja a vždy som sa od neho vyzvedal na aktuálne udalosti... Pozdravujem ho i teraz!/. Keďže som pri návšteve rodiska videl, že pomaly miznú nielen ľudia ale aj rôzne krásy, ktoré som poznal a mal rád a už zostali iba v mojich veršoch, pomyslel som si, že by som ich mohol DAROVAŤ tým miestam, ktoré ich vlastne podnieť.

Preto som napísal p. redaktorke Hlásnika, aby sa pokúsila zistiť, či by v mojej rodnej obci bol záujem. Možno si mnohí z Vás povedia, že nejaký Jano od Krovinov odišiel po rozvode do sveta "hľadať šťastie" a teraz sa chce vrátiť a ešte k tomu ŽOB-RE PENIAZE, aby mu rodáci "dali na knižku" pre jeho slávu...!Nech si len zostane tam, kde je, my jeho básničky k ničomu nepotrebujeme /Aj tak sa dá prekrútiť výzva či prosba pri hľadaní sponzorov/. Ale aj tak sa nájde aspoň pár ľudí, ktorí by boli ochotní pochopiť o čo mi ide, že moja predstava nebude ani dotieravá, ani príliš smiešna. Tým vopred ďakujem za ochotu!!!

Do sveta som odišiel naozaj nedlho po rozvode so ženou, ktorej som nikdy nedokázal odpustiť, že dovolila, aby na "krštení" nášho prvého syna jeden z hostí priamo pred mojou mamou vykrikoval "KTO JE TU ZE SÚČE - NECH SA TU NETUČE.. "!!! A ešte sa pridala na jeho stranu, lebo bol z jej rodiny a nie na stranu svojho muža.

Odišiel som aj preto, aby som zabezpečil potreby svojich detí, ale zároveň aj svojej novej rodiny, za pomoci ktorej som mohol prekonávať nielen ťažkosti práce,

ale aj nástrahy sveta... . Moja súčanská povaha zdedená po rodičoch i prarodičoch riešiť svoje problémy statočne a poctivo hlavne dobrou robotou mi pomáhala aj v tých veršoch, čo som si písal pre vlastnú radosť a pre svojich blízkych, nie pre slávu a zisk! Možno sa teraz mylím, avšak myslím, že by mohli priniesť trochu radosť aj Vám, mojim rodákovi, priateľovi a známym. Preto chcem DAROVAŤ rodnej obci rukopis asi 160 básní s tou súčanskou tematikou, a to ako zo spomienok na ľudí a miesta v dedine i na rodnej kopanici, ale tiež na svojich rodičov a prarodičov, od ktorých som zdedil práve tie naše súčanské hodnoty, čo ma

posilňovali celý život aj vo svete. Verše tvoria pomerne jednotný celok a dúfam, že sú dosť zaujímavé. Čo sa týka formy, snažil som sa, aby moje sonety boli rytmicky i formálne presné. Aby sa mohli niekedy stať aj "výzvou" pre tých malých chlapcov a dievčatá, ktorí teraz píšu v škole a v Hlásniku uverejňujú svoje veršičky, aby ich raz prekonali a napísali o Súči ešte krajšie a lepšie básne.

Naozaj mi nejde o moju osobnú slávu - tej som pred 25-timi rokmi zažil dosť v súťaži "10 stupňov ku zlatej" aj s jej zložitou a trnistou stránkou. Preto musím teraz trochu opraviť chláboček z minulého čísla o mne: v súťaži "10 stupňov ku zlatej" som sa tiež potkol, stratil som jednu desiatku, ale to nemalo vplyv na môj postup, ani na výšku odmeny, ktorá vtedy činila neuveriteľných 5115,- korún!!! Nepoznal som báseň z knižky, v tom roku vyšla nákladom 1500 kusov pre celú - ešte nerozdelenú republiku.

Tú knižku vtedy

Starí muzikanti

Krásna hudba občas zo spánku ma budí. V mozgu stojí strom, kde hniezdi šťastný vták. K nemu vraciam sa, keď svet je naopak: Keď ho k smutným bralám ženú klamnú prúdu... Nemám dôvod svetom bez radosť blúdiť! Do nádražia srdca vrátiť detstva vlak. Je v ňom Šipsen, Murko, Seriš, Kučerák - hrajú piesne, ktoré dodnes zvučia v hrudi...! Starí muzikanti siali do mňa piesne, čo mi život nikdy nemôže a nesmie zobrat, ani stratiť v slame pamäti ...! Aj po rokoch s úctou spomínam tie mená: Fazón, Čaja, Paco... Vraciam si ich z tieňa - nad hrob vďačnú som im sviečku rozsvietil ...!

Obzory môjho detstva

Chabová, Košiare, Holý Vrch, Čerešienky a ďalej na východ dva hrby Krasína - lch tvary mal som rád skôr, než som zhodil plienky, tam slnko vychádza i hviezda zhasína... A keď dnes otváram svoj trezor na spomienky, /mám na to právo, veď biele už vlasy mám/,

krajšieho miesta v ňom na svete nenájdem, kým viem, kde sa moja mať modlila za syna... Tam som sa narodil i prvé krôčiky učil - srdce až dodnes vie, že v krásnej Hornej Súči má vzácne poklady - obzory detstva môjho - ! Často mi rozkvitne i vrúcna báseň na nich, ba keď som niekedy životom usmýkaný, vrátim sa k nim a hneď liečia ma ako bôlhoj!

Tretí sonet prvej učiteľke

(Márii "Karole" Vrbovej)

Podstatné je to, že som si až dodnes predstavu a sny v srdci zachoval. Čas, ani osud nemohli mi odnieť základy, čo nám pani VRBOVÁ v tej prvej triede s láskou vstěpovala: nám - deťom z kopanic i dediny. Veď istým spôsobom ju vlastne chvália aj naše vrásky, naše šediny... Ona má na tom, že snád vedeli sme životom dobre ísť, tiež veľký diel: Z jej dobrý vód nám dobrá pieseň vzkvitala... aj tento verš dnes skladám len z tých písmen čo som v jej prstoch kvitnúť uvidel - Bohužiaľ si ho nikdy neprečíta...!

nemali ešte ani v trenčianskej knižnici. Dnes už na tom nezáleží, pamätníci tiež už zabúdajú. Teraz ide o to, aby moje básne vyšli aspoň ako brožúra pre reprezentačné účely, ktorá by sa mohla dávať ako zaujímavý dar vzácnym návštevníkom obce - /každá obec má "svojho básnika"!/, alebo predávať za rozumnú cenu u nás i

O meradle hodnôt

(z cyklu "Sonety o starom sedliakovi")

Z detstva rád spomínam na dedka Juhanesa:
Rolničil na našej osade v lone hôr.

Vtedy už tenký bol, zohnutý ako mesiac
v poslednej štvrti keď skláňa sa nad obzor,
ako keď zrelý klas pod ťarchou zrna klesá,
v očiach však nosil svoj čistý a chlapský vzdor...

Ďakujem Bohu, že my dvaja stretli sme sa,
možno len mali sme stretnúť sa ešte skôr...

chodil pásť kravy a ja na susednej lúke
pásol som naše dve - a často pri nohách
sedel som zvedavo a čakal, čo zas povie....

Potom si pohladil mozole čo mal v ruke
a ticho začal reč: "Práca je od Boha -
ten, čo ju nemá rád - to pre mňa nie je človek...!"

v okolí... To všetko nechám na uváženie občianskym a kultúrnym predstaviteľom mojej rodnej obce. Ja za tie verše nežiadam žiadnu odmenu, chcem ich dať bez nárokov ako dar. Pre seba očakávam iba 5 výtlačkov. A hlavne ma poteší Váš záujem a radosť, či aspoň Váš dobrý pocit, že kúsok môjho daru patrí aj Vám!

Nakoniec myslím, že sponzori, ktorí sa prípadne rozhodnú prispieť na vydanie mojej zbierky, môžu tým prispieť i k tomu, aby pravdivosť príslovia: **NENIE NAD SÚČANA, KEĎ SA VYDARÍ...**! - mohol svet preveriť aj v oblasti literatúry a poézie predovšetkým.

Srdečne Vás všetkých pozdravujem, želám Vám veľa zdravia i úspechov /hlavne podnikateľom - sponzorom!/ a teším sa na stretnutie, ak o to niekedy ešte prejavíte záujem -

váš rodák i spolužiak, či sused a kamarát alebo aspoň známy "z počutia"

Jano MIKUŠINEC

(Uverejnené básne je výber zo Sonetov z Hornej Súče).

PS: Pozdravujem aj malého Janka Mikušince, ktorý je uvedený v čísle 2 Hlásnika v rubrike "Noví občiankovia obce", aj keď ma možno nepoznajú ani jeho rodičia. Dúfam, že sa nikdy nebude musieť hanbiť za to, že sa volá presne ako ja...! Želám mu do života veľa šťastia, zdravia i radosti a poézie...!

NAŠA MLÁDEŽ

Výchovno-vzdelávacie výsledky žiakov Základnej školy M. Rešetku Horná Súča, v škol. roku 2000/2001

I. STUPEŇ: Počet žiakov 140
Bez trojky na vysvedčení: 71 žiakov
/bez žiakov I. ročníka/
Neprospeli: 0

II. STUPEŇ: Počet žiakov 218
Bez trojky na vysvedčení: 65 žiakov /t.j. 30%
Samé jednotky: 29 žiakov t. j. 13%
S jednou a viac štvorkami: 77 žiakov /35%/
Neprospeli: 0
Znížená známka zo správania: 3. stupňa

1 žiak
2. stupňa 2 žiaci
Pokarhanie riaditeľom školy: 5 žiakov
Vymeškané hodiny: 19.162 hodín
Priemer na žiaka I. stupňa 41 hodín
Priemer na žiaka II. stupňa 54 hodín
Z toho neospravedlnených 21 hodín

Umiestnenie žiakov 9. ročníka

Stredné školy:
Gymnázium L. Štúra Trenčín 1 žiak
Piaristické gymnázium J. Branického 1 žiak
Obchodná akadémia Trenčín 3 žiaci
Pedagogické a soc. akadémia Bratislava 2 žiaci

Stredná priemyselná škola odevná Trenčín 1 žiak
Stred. priemysel. škola stavebná Trenčín 1 žiak

Stred. priem. škola záhrad. Piešťany 1 žiak
Stred. zdravot. škola Trenčín 1 žiak
ZŠŠ hot. služieb a obchodu Trenčín 1 žiak

SOU - 4-ročné odbory s maturitou:

SOU strojárske Trenčín 5 žiakov
SOU železničné Trenčín 2 žiaci
SOU letecko-opravárenské Trenčín 2 žiaci
SOU odevné a textilné Trenčín 2 žiaci
SOU strojárske Dubnica nad Váhom 1 žiak

SOU - 3-ročný odbor

SOU strojárske Trenčín 6 žiakov
SOU let.-opravár. Trenčín 2 žiaci
SOU stavebné Trenčín 3 žiaci
SOU odevné a textilné Trenčín 2 žiačky
ZŠŠ hot. služieb a obchodu Trenčín 9 žiakov

TRIEDNI UČITELIA ŠKOL. ROK 2001/2002

I. stupeň

1. tr. 23 žiakov - Mgr. Hana Hulínová
2. A 17 žiakov - Mgr. Marian Levák
2. B 18 žiakov - Jana Chomová
3. tr. 28 žiakov - Mgr. Eva Blažejová
4. A 18 žiakov - Mgr. Terézia Michalová
4. B 18 žiakov - Mgr. Mária Bulejková
1. a 2. tr. 10 žiakov - Mária Mokošová /elokovaná trieda Dúbrava/
Spolu: 132 žiakov

II. stupeň

5. A 19 žiakov - Mgr. Emília Balajová
5. B 20 žiakov - Mgr. Tatiana Oriješková
5. C 21 žiakov - Mgr. Helena Tencerová
6. A 15 žiakov - Ing. Anna Ďatelinková
6. B 20 žiakov - Mgr. Vojtech Laurínek

7. A 27 žiakov - Mária Rajnincová
7. B 25 žiakov - Mgr. Eva Ondračková
8. A 23 žiakov - Mgr. Zlata Šatková
8. B 22 žiakov - Mgr. Ján Kopúnek
9. A 21 žiakov - Mgr. Oľga Ondrušková
9. B 18 žiakov - Mgr. Nadežda Nováková
Spolu: 231 žiakov

Ostatní učitelia: Mgr. Jozef Maras, PaedDr. Ing. Anton Lacko, Dana Rybecká, Mgr. Kvetoslava Gugová, Mgr. Peter Hluzák - /Nábož. výchova/

Počet žiakov z obce, osád a iných obcí:

Obec 230 žiakov
Trnávka 39 žiakov
Závrská 28 žiakov
Vičí Vrch 20 žiakov
Krásny Dub 6 žiakov
Repáky 19 žiakov
Dúbrava 19 žiakov
Skalka n.V. 2 žiaci

Z rozhodnutia MŠ SR je od 1. 2. 2001 vyradená zo siete škôl ZŠ Dúbrava. Škola sa stala súčasťou ZŠ M. Rešetku Horná Súča a žiaci 1. a 2. ročníka sú elekovanou triedou, tá je vyčleneným pracoviskom ZŠ M. Rešetku Horná Súča.

Dušan Černek, riaditeľ školy

Kultúrne akcie v III. štvrtroku

- 1.7. - Festival DH Okolo Súče - 11. ročník
- 22.7. - Detská diskotéka
- 22.7. - Otvorenie Hornosúč. hud. leta - koncert s DH Chabovienka
- 27.7. - Zábavná prázdninová show - starí páni
- 5.8. - Znie pieseň Závrskou dolinou
- 12.8. - Hornosúč. hud. leto - koncert skupiny Grand
- 19.8. - Celooberné dožinky
- 24.8. - Položenie kvetov k pamätnej tabuli na Krásnom Dube príležitosti výročia SNP
- 25.8. - Priateľské stretnutie s Moravskými susednými obcami
- 31.8. - Účasť DFS Čajka na festivale v Dubnici
- 1.9. - Vystúpenie DFS Čajka v rakúskom Stockerau
- 2.9. - Učinkovanie DH Chabovienka vo Wilamowiciac /Poľsko/
- 9.9. - Hornosúč. hud. leto - koncert skupiny Horsus a hostia z televíznej relácie Spieva celá rodina
- 9.9. - účinkovanie DFS Čajka na slávnostiach "Pri trenčianskej bráne".
- 15.9. - Koncert DFS Čajka

LIPKA

NAJMLADŠÍM

O troch zajačikoch

Žili na Zemi traja zajačikovia. Čierny, strakatý a biely, ktorého volali Sniežik. Všetci traja boli zbožní, robili dobre, modlili sa, no každý bol iný. Raz si Pán zavolať Mesiac a povedal mu: "Choď navštíviť, zajačikov a podľa toho, ako sa k tebe zachovajú, zistíme, či sú skutočne takí, ako sa javia".

Mesiáčik sa teda vybral na návštevu. Zamieril najskôr k čiernemu zajačikovi. Ten práve dokončil prácu v záhradke, zbožne poďakoval Bohu za pekný deň a so spevom vykročil do svojho domčeka. Mesiáčik ho čakal pri dverách. Pozdravil ho a spýtal sa, či môže k nemu na chvíľu vojsť.

Zajačik sa návšteve potešil: "Pravdaže, poď ďalej, posad sa a oddychni si. Mám prichystanú večeru, podelíme sa, bude dosť pre oboch". Zajak mesiac pohostil a pekne sa s ním porozprával. Keď mesiac opúšťal domček čierneho zajačika, potichu si hovoril: "Je to dobrý zajko, pracovitý, zbožný a k druhým štedrý a pozorný".

Zamieril k domčeku druhého - strakatého zajka. Domček bol zatvorený a iba slabo osvetlený. Mesiac nakukol cez oblok a videl strakatého zajka kľačať a modliť sa. Zaklopal a čakal. Po hodnej chvíli sa dvere otvorili a zajko sa spoza nich spýtal, kto k nemu ide. "To som ja, Mesiac. Chcel by som Ťa navštíviť, môžem ísť ďalej?". Strakáčik sa potešil. Poď ďalej Mesiáčik! Posad sa k stolu, zatiaľ niečo prinesiem. Vieš, celý deň som sa modlil a rozjímal a nemám nič uvarené. No v komôrke niečo pre Teba nájdem." Zajko začal nosiť z komôrky rôzne dobroty a núkal Mesiac. Po chvíli Mesiáčik vstal od stola a lúčil sa so zajkom. "Vidím, že si veľmi zbožný a pekne si ma uhostil. Cítim sa tu dobre, no musím ísť ďalej. Mesiáčik sa pobral k tretiemu zajkovi, k bielemu Sniežiku. Zajkov domček bol zatvorený, všade bola tma. Mesiac zabúchal a čakal, no nič. Po chvíli zabúchal druhý i tretí raz a keď nikto neotváral, chcel sa pobrať preč. Vtom sa však otvorili dvere a v nich sa objavil biely zajačik.

"Dobrý večer, Sniežik! Prišiel som Ťa navštíviť." Zajko spoznal mesiac a otvoril mu dvere: "Nech sa páči, poď ďalej, Mesiáčik. Mal by som Ťa niečím pohostiť, no prepáč mi, nič ne-

mám. Celý týždeň som prežil v modlitbách a rozjímaní, nič som iné nerobil, ani nejedol. No aspoň zakúrim v pecku, aby si sa trochu zohrial." Mesiac chvíľu posedel a pretože zajkovi nebolo do reči, chcel sa pobrať preč. Zajka veľmi trápilo, že nemá čím hosťa ponúknuť, rozmýšľal čo uroť a keď sa Mesiac zberal na odchod s úsmevom vyskočil a zvolal: "Počkaj, Mesiáčik! Je ti jedno akým mäsom Ťa ponúknem? Mesiac sa začudoval, Veď len pred chvíľou sa mu Sniežik ospravedľoval, že ho nemá čím ponúknuť a zrazu si má vybrať aké chce mäso. No s úsmevom odpovedal: Je mi jedno, čím ma ponúkneš, aké mäso mi predložíš. "Tak Ťa ponúknem zajačinou - vyskočil Sniežik a skôr ako mu Mesiac v tom mohol zabrániť, skočil do plameňov a začal sa piecť.

Mesiáčik veľmi zosmutnel, že zajko obetoval seba, len aby si mohol uctiť hosťa. Pobral sa so sklonenou hlavou k Pánovi, aby mu porozprával o zajačikoch. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď v Pánových kolenách našiel sedieť usmiateho bieleho zajka.

Pán si vypočul rozprávanie o zajačikoch a spýtal sa ho, ako by odmenili zajka - Sniežika za jeho obetavosť. Mesiac poprosil, že by ho mal rád stále so sebou na svojej púti nocou.

Pán mu vyhovel, a tak keď je mesiac v splne, môžeme na ňom vidieť bieleho zajačika. Najlepšie ho je vidieť vo veľkonočnom období.

STARŠÍM

Radosť je naša povinnosť. Duševná pohoda je potrebná, veľmi potrebná, pretože často úsmev vystačí na to, aby sme obdarovali druhého človeka. Radosť rozdáva a vyžaruje ju zo seba. Rozsievaj ju na všetky strany sveta. Vyspevuj ju. Vytriasaj ako z košíčka. Štedro ňou obdarúvaj všetkých dookola a zajtra budeš mať opäť viacej radosti.

NAJSTARŠÍM

Nech sú pozhnaní či, čo majú pochopenie s mojou neistou chôdzou a traslavými rukami.

Nech sú pozhnaní tí, čo uznávajú, že moje uši sa už musia napínať aby zachytili slová!

Nech sú pozhnaní tí, čo sa odvrátili preč, keď sa mi dnes vyliala káva...

Pokojuj jeseň života Vám praje

LIPKA

OZNAMY OBCE

Národná rada Slovenskej republiky prijala dňa 4. júla 2001 Zákon č. 302 o samospráve vyšších územných celkov /zákon o samosprávnych krajoch/ a Zákon č. 303 o voľbách do orgánov samosprávnych krajov a o doplnení Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa týchto zákonov:

- vyšší územný celok je samosprávny kraj
- naša obec patrí do Trenčianskeho samosprávneho kraja so sídlom v Trenčíne
- orgány samosprávneho kraja sú:

a/ zastupiteľstvo sam. kraja

b/ predseda samospráv. kraja

- zastupiteľstvo je zbor zložený z poslancov zvolených v priamych voľbách

- predsedu volia obyvatelia samosprávneho kraja v priamych voľbách

- za poslanca zastupiteľstva samosprávneho kraja môže byť zvolený ten, kto má právo voliť, má trvalý pobyt v obci, ktorí patrí do územia volebného obvodu, v ktorom kandiduje a nenastali uňho prekážky vo výkone volebného práva

- pre voľby sa tvoria v každom kraji jednomandátové volebné obvody a viacmandátové volebné obvody, v ktorých sa volia poslanci pomerne k počtu obyvateľov

- pre voľby predsedu tvorí každý kraj jeden jednomandátový volebný obvod.

- na odovzdávanie hlasovacích lístkov a na sčítanie hlasov sa utvárajú v obciach okrsky

Rozhodnutím predsedu Národnej rady Slovenskej republiky o vyhlásení volieb do orgánov samosprávnych krajov č. 320/2001 bol určený termín konania volieb do zastupiteľstiev samosprávnych krajov a predsedov samosprávnych krajov na deň 1. december 2001.

Štatistické zisťovanie

Štatistický úrad SR na rok 2001 v rámci Programu štátnych štatistických zisťovaní uskutoční v dobe od 1. 11. 2001 do 3. 12. 2001 štatistické zisťovanie za účelom získania komplexných informácií o stave poľnohospodárstva na Slovensku z oblasti poľnohospodárstva. V uvedenej dobe vás navštívia komisári, ktorí Vám odovzdajú dotazník k jeho vyplneniu.

Blížšie informácie budú uverejnené v massmédiách.

Zabraňme tvorbe divokých skládok

Pri prechádzke prírodou zisťujeme, že naša obec a prilahlé osady sú znečistené skládkami rôzneho odpadu (divoké skládky), ktorý môžeme v našich domácnostiach zneškodniť aj iným spôsobom, uložiť do zberných nádob, alebo na miesta na to určené obcou. Na likvidovanie týchto skládok a na pokuty za ne obec vynakladá značné finančné prostriedky, ktoré by sa dali využiť užitočnejšie. Mali by sme sa zamyslieť na tým, že takýmto správaním si sami znečisťujeme okolie a také ho zanechávame aj našim potomkom.

Do 30. júna 2001 zodpovedala za divoké skládky obec. V prípade zistenia takejto skládky okresný úrad nezisťoval pôvodcu odpadu, ale bral na zodpovednosť obec.

Od 1. júla 2001 platí Zákon 223/2001 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa tohto zákona je pôvodcom každý, koho činnosťou odpad vzniká, teda každý občan.

Pôvodca komunálnych odpadov a drobných stavebných je povinný ukladať tieto na miesta určené obcou a do zberných nádob.

Zakazuje sa uložiť alebo ponechať odpad na inom mieste ako je určené obcou. Ak vlastní, správca alebo nájomca nehnuteľnosti zistí, že na jeho nehnuteľnosti bol umiestnený odpad (divoká skládka), je povinný to oznámiť bezodkladne okresnému úradu a obci.

Ak fyzická alebo právnická osoba odpad uloží na iné miesto, než na miesto určené obcou, dopustí sa priestupku. Za takýto priestupok môže obec uložiť pokutu do 5.000 Sk.